

HLAS SRDCA

„Veru hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstať nik väčší ako Ján Krstiteľ.“

(Mt 11, 11)

Ročník III.
Číslo 3.
Október 2018

ŠTVRŤROČNÍK RÍMSKOKATOLÍCKEJ FARNOSTI RIMAVSKÁ SOBOTA

Láske otvor srdce

Zatvor si oči a zbadáš kus neba,
pros Ducha Svätého nech príde...
...nech príde a osvieti teba.
Nech pocítiš v srdci to-od Boha šťastie
a to božské šťastie, nech potom jak ruža rastie.

Zatvor si oči a chod' po rannej rose...,
kráčaj a zmáčaj nohy bosé.
Pros Máriu, nech príde Matka z neba.
Jej lásku, lásku nebeskú nám treba
a pohrúžme do nej samých seba.

Zatvor si oči a slchu priestor daj,
utiahni sa v tichu a čuj ten raj.
Ježiš ti jemne šepne lásky pieseň.
A ty? Ty nikdy viac nepocítiš tieseň.

Zatvor si oči a bud' od Ježiša anjelom šťastia.
Nech cielom Ježišova tvár ti je.
A čuj, ked' hlas na teba šepká a volá:
„Pod', dieťa moje, pod' do Ježišovho poľa.“

Zatvor si oči a otvor srdca dvere!
Nech chrámom sa stane...
Nech bielou perinkou je...
Nech trónu z neba podobá sa...
Nech Ježišovi každým dňom....
...dňom každým - najväčšia úcta vzdá sa!

báseň napísal Boris Deák

Duše spravodlivých sú v pokoji

„Prosím, modlite sa za susedkinu matku Alžbetu. Včera zomrela.“ Počuli ste už podobnú prosbu? Zamýšľali ste sa, prečo sa vôbec unúvame modliť sa za tých, ktorí zomreli?

Na to je jednoduchá odpoveď – modlime sa preto, lebo nás k tomu povzbudzuje Sväté písmo. V Starom zákone čítame, ako Júda Machabejský urobil zbierku a jej výnos poslal do Jeruzalema ako obetu za hriechy mŕtvyh vojakov, ktorí v ten deň padli. Pri ich pochovaní zistili, že pod oblečením mali amulety modiel. Júda veril, že modlitba im pomôže k oslobodeniu od hriechov a že sa napokon dostanú do neba.

Cirkev sa od svojho vzniku modlí za mŕtvyh. Ako katolíci veríme, že „tí, čo zomierajú s Bohom, no nie sú dokonale očistení, hoci sú si istí svojou večnou spásou, podstupujú po svojej smrti očisťovanie, aby dosiahli svätoť potrebnú na to, aby vošli do nebeskej radosti“.

Jedna pani našej farnosti mi pri našom rozhovore povedala, že do cintorína chodila k hrobom svojich rodičov len tak. Až ked' jej istý kňaz povedal, že pri hrobe sa máme modliť za duše tých, ktorí nás už predišli do večnosti, od vtedy nikdy neprichádza do cintorína len tak, „pozrieť hroby“, alebo odnieť kvety, ale stále sa modlí za svojich najbližších.

(pokračovanie na str. 9)

STALO SA ...

Prinášame Vám prehľad akcií, ktoré sa udiali v našej farnosti od posledného vydania štvrtročníka „HLAS SRDCA“. O niektorých akciách sa dočítate aj viac z článkov v časopise.

◆ OHEŇ 2018 PREŠOV (str. 3)

V sobotu 16.6.2018 sa pári našich farníkov zúčastnilo evanjelačného seminára Oheň. Bol to deň plný modlitby, chvály, svedectiev a povzbudení, no najmä deň plný radosti, pokoja v Božej prítomnosti.

Témou tohtoročného Ohňa je „Odvážne rozhodnutý pre Ježiša“ a mottom je biblický citát: „Nebojte sa. Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom.“ (Lk 2, 10) Prednášajúcimi bol Ulf Ekman zo Švédska a Tom Edwards, laický misionár z USA, Renewal Ministries. Hudobne nás sprevádzali spoločenstvá MaranaTha a Rieka života.

Zdroj: <https://ohen.maranathapo.sk/>

◆ MEDŽUGORIE (str. 4)

Prekrásne pútnické miesto, kde denne príde tisíce ľudí, aby sa poklonili našej milej a drahej mamičke Panne Márii. Chodia sem ľudia z celého sveta, možno niekto zo zvedavosti, niekto z vďačnosti, niekto len tak, lebo počul, že sa tam dejú zázraky. Nech už príde ktokoľvek s akýmkolvek úmyslom, už neodchádza odtiaľ taký aký bol. Možno si to neuvedomí hned, ale verím tomu, že ako sa u nás hovorí „ked' to predýcha“, príde na to, že púť do Medžugoria ho zmenila.

Aj tento rok sme putovali s našim pánom dekanom do Medžugoria. Ako nám bolo, dočítate sa v článku Jožka Koroncziho.

◆ ÚHORNÁ

Ten, kto nemá tú možnosť cestovať tisíce kilometrov, nemusí smútiť. Prekrásne pútnické miesta máme aj u nás na Slovensku a hned pár sa ich nájde aj v našej rožňavskej diecéze. Na takúto krásnu púť sme boli pozvaní dňa 4. - 5. augusta do Úhornej. Nieko putoval v sobotu, niekto len v nedeľu, ale či to bola sobota alebo nedeľa, bol to požehnaný čas s Panou Máriou.

◆ ODPUSTOVÁ SLÁVNOSŤ A FARSKÝ DEŇ (str. 5)

29. august je pre našu farnosť výnimočný deň. Farský kostol je zasvätený Mučenieckej smrti sv. Jána Krstiteľa a v tento deň slávime v Rimavskej Sobote ODPUST. Vďaka nášmu pánovi dekanovi sme aj tento rok mali farský deň v našej záhrade „Pod orechom“. Ako bolo, čo všetko sme zažili, akých vzácných hostí sme privítali, o tom sa dočítate v článku od Zuzky Gödriovej.

◆ ANKA KOLESÁROVÁ – prvá blahoslavená laička (str. 5)
Prvý september 2018 sa zapíše do dejín Slovenska červenou farbou. Tento deň sme dostali v nebi ďalšiu pomocníčku – blahoslavenú Anku Kolesárovú. Z našej farnosti sa blahorečenia zúčastnilo viac farníkov a ten, kto tam nemohol istť z rôznych dôvodov, ten si to určite pozrel v televízii Lux, ktorá vysielala celý program.

Príspevok k tejto krásnej udalosti vám prinesie rodina Žolnírová a Kántorová.

◆ KŇAZSKÝ DEŇ V ROŽŇAVE

Rožňavská diecéza si v týchto dňoch pripomína veľké výročie pastoračnej návštevy dnes už svätého pápeža Jána Pavla II. Pri tejto príležitosti sa konalo aj stretnutie kňazov rožňavskej diecézy a to v stredu 12. septembra v Rožňave. Stretnutie sa začalo slávnostnou svätou omšou o desiatej hodine v katedrále Nanebovzatie Panny Márie. Svätá omša bola slávená zo spomienky Mena Panny Márie. V homílii sa kňazom, ako i prítomným veriacim, prihovoril otec biskup Stanislav Stolárik. Otec biskup slávnostne požehnal obrazy Rožňavskej Panny Márie, ako pamiatku na pätnáste výročie pastoračnej návštevy svätého Jána Pavla II., ktoré boli odovzdané farárom pre jednotlivé farnosti a inštitúty zasväteného života v rožňavskej diecéze.

Zdroj: <http://www.burv.sk/2018/09/17/roznava-12-13-septemba-2018-pripomineka-navstevy-papeza-jana-pavla-ii/>

◆ BIBLIA NA CESTÁCH – Gemersko-malohontské múzeum

11. 09. – 27. 09. 2018

Biblia prežila nespočetné množstvo vlád, politických režimov, či živelných katastrof a napriek tomu nestráca čitateľov. Jej cenný obsah je aktuálny aj po stovkách rokov. Putovná výstava „Biblia na cestách“ predstavila rôzne jazykové prevedenia Biblia z celého sveta i Slovenska, ale aj historické vydania tejto „knihy kníh“, či rôzne netradičné väzby.

Najstarším exponátom bola Biblia písaná latinkou z roku 1693, Biblia písaná švabachom z roku 1766, slovenská Biblia z 18. storočia a stredoveký pergamenový zvitok s časťou knihy Deuteronomium (5. kniha Mojžišova). Zo Slovenska pochádza i vystavený preklad Andrea Hlinku. Na výstave nechýbali aj novšie, no nie menej atraktívne Biblie zo súčasnosti, napr. Biblia do nepohody, ktorá je vode odolná. Svetovým unikátom je biblia vyzdobená maľbami Salvadora Dalího a viacerými drahokamami.

Zdroj: <https://www.gmmuzeum.sk/vystavy/2018/biblia/biblia.htm>

◆ MODLITBY A PÔST ZA KŇAZOV

Aj v tomto roku pozývame k pôstu a modlitbám za kňazov. 40-dňová reťaz pôstu a modlitieb bude trvať od sviatku Sedembolestnej Panny Márie, teda od 15. 9. do 24. 10. 2018. Môžete si vybrať ľubovoľný deň (prípadne aj viac dní) v tomto období a obetovať ho za našich duchovných otcov.

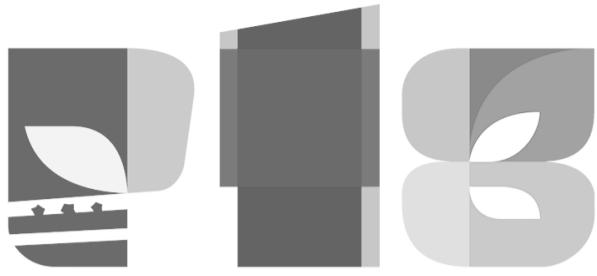
Bližšie informácie na stránke: <http://mzk.sk/postaput/>

◆ MILIÓN DETÍ SA MODLÍ RUŽENEC

Celé Slovensko, aj deti z Rimavskej Soboty, sa dňa 18. októbra 2018 pripojili takmer k 70 krajinám, kde sa deti zjednotili v modlitbe za pokoj a jednotu vo svete.

Cieľom je povzbudiť deti, aby svojimi vlastnými a dostupnými prostriedkami, najlepšie modlitbou, bojovali za pokoj ľudského srdca, mier vo svojich dedinách, mestách a štátoch. Deti sa modlia za deti – v školách, škôlkach, kaplnkách, kostoloch, v detských nemocničiach, v detských domovoch, všade kde sa len dá... Bližšie informácie na stránke: <http://acn-slovensko.org/miliondeti/>

Jana Marcineková

NÁRODNÉ STRETNUTIE MLÁDEŽE

P18 Prešov Čo povedať na záver ? ĎAKUJEME ☺

Tak a je tu záver nášho putovania Odvážnym rokom, prípravou na P18 v Prešove. Neviem, či ste tam boli alebo nie, či ste to jedným očkom sledovali na televízii Lux, alebo počúvali na rádiu Lumen, ale môžem povedať len jedno: bolo to krásne, neskutočné, bolo to niečo, čo by mal každý jeden mladý človek zažiť.

Všetkým, ktorí sledovali túto prípravu na P18, Rok O2H-hy pomohol v raste vo viere a v ľudských kvalitách, posilniť sa v odvahе, ktorá čerpá svoje zdroje a posilňuje sa živou vierou v Boha a dôverou k Bohu, istotou prítomnosti Panny Márie, ktorá nás sprevádzza životom a chráni si nás ako svoje deti.

Vybrali sme sa do Prešova na dva dni – piatok a sobotu. Zúčastnili sme sa všetkého, čoho sa zúčastniť dalo: chvál, svätých omší, katechéz, krížovej cesty a mali sme čas si pozrieť aj mesto. Naše prvé kroky viedli na Kalváriu, kde sme mali krásny výhľad na mesto Prešov a náhodou sme sa tam stretli s pánom kaplánom Stanislavom, ktorý nám všetko poukazoval. Pozreli sme si Solivar, sklad soli, Centrum Jána Pavla II. a v blízkosti kostol Krista Kráľa, prešli sme sa veľmi pekným námestím, nazreli sme do každého kostola, kostolíka aj konkatedrály sv. Mikuláša. Videli sme skoro všetko.

Každému sa páčilo niečo iné, určite bolo niečo aj spoľočné, čo sa páčilo viacerým, ale čo mne tak utkvelo v pamäti, bolo v sobotu tzv. „EXPO POVOLANÍ“ – tam boli stovky

rehoľníkov, každý chcel niečim zaujať, všetci predstavovali svoje rehole, ponúkali rôzne brožúrky, modlitby, zaujímavé maličké drobnosti, pre deti robili rôzne akcie, hry... no tam bolo všetko... ☺

A tu sú kratučké postrehy našich zúčastnených:
Katka: Bolo veľkým požehnaním byť na P18. Vidieť mladých ľudí, ktorí budujú svoj vzťah k Bohu ma veľmi povzbudilo. Mladí sú nádejou sveta a som vďačná, že ochotných nasledovať Ježiša nie je málo. Ako mama som šťastná, že aj moja dcéra mohla zažiť stretnutie s Ježišom v kruhu mladých, povzbudiť sa a prehľbiť svoju vieru. Doprivala by som všetkým a hlavne mladým, aby zažili silu takéhoto spoločenstva.
Terezka: Pre mňa to bol veľmi silný zážitok, cítila som sa veľmi dobre a konečne som pochopila, že aj mladých veriacich je veľa. Keď som niekedy išla po ulici, tak som sa akoby snažila zakryť, že som veriaca - veľa ľudí preto odcudzujú... Na tomto stretnutí som zmenila názor. Keď sme išli ako veľká skupina veriacich, tak sa na nás okoloidúci pozerali, pri tomto okamžiku som si uvedomila, že za vieru sa netreba hanbiť. Treba ju šíriť.

Žofka: Boli to dva dni plné krásnych zážitkov, na ktoré asi tak skoro nezabudnem. Uvedomila som si, že žije veľa mladých, ktorí sú rovnako ako ja veriaci a veľmi ma to povzbudilo a dodalo odvahu. Som veľmi vďačná, že som sa na niečom takom mohla zúčastniť.

Jana: Bol to krásny a požehnaný čas. Neviem či som niekedy niekde videla pokope toľko mladých ľudí, toľko mladých ako sa modlia, ako chvália Boha, ako aj v najväčšom „úpeku“ sedia na zemi, na asfalte a počúvajú katechézy, modlia sa... proste sú tam...

Možno na záver by si asi podákovanie zaslúžili všetci tí, ktorí tých mladých na P18 priviedli, našli toľko odvahy a prišli s mladými do Prešova.

*„Potrebujeme nadšenie mladých.
Potrebujeme radosť zo života, akú majú mladí.
V nich sa odráža čosi z pôvodnej radosti,
ktorú mal Boh, keď stvoril človeka.“*

sv. Ján Pavol II.

Jana Marcineková

Predstavujeme pútnické miesta (nielen) na Slovensku.

Medžugorie – mestečko, ležiace v Hercegovine, asi 25 kilometrov od Mostaru. Dlhé stáročia žilo svojim obyčajným životom a obyvatelia sa žili najmä pestovaním tabaku, zeleniny, ovocia, hrozna a produkciou vína.

Všetko sa zmenilo 24. júna 1981, kedy sa šiestim mladým ľuďom - Ivanke Ivankovič, Mirjane Dragičevič, Vicke Ivankovič, Ivanovi Dragičevičovi, Marije Pavlovič a Jakovi Čolovi na kopci Crnica, asi sto metrov nad mestom, zvaným Podbrdo, zjavila mladá žena s dieťaťom v náručí a pobádala ich, aby sa k nej priblížili. Oni, prestrašení, v ten deň nenabrali odvahu.

Na druhý deň 25. júna 1981, sa štyria z nich - Ivanka Ivankovič, Mirjana Dragičevič, Vicka Ivankovič a Ivan Dragičevič - vrátili na to isté miesto a v žene spoznali Pannu Máriu. Pridali sa k nim Marija Pavlovič a Jakov Čolo. Šiesti vizionári z Medžugoria, ako ich dnes poznáme.

Chýr o zjaveniach Panny Márie sa veľmi rýchlo rozniesol medzi jednoduchých ľudí a na ďalší deň ich prišlo 15 000! Naviac začali prichádzať ľudia z Európy i z iných kontinentov. Mnohí s nádejou na uzdravenie, na získanie pokoja, ďalší zo zvedavosti a dychtiví po senzácií.

Odkaz Panny Márie v Medžugorí je však prostý, čistý a jasný – 5 kameňov našej viery: modlitba srdcom, Eucharistia, Sväté Písmo (Božie slovo), pôst a mesačná svätá spoved.

Dvaja z vizionárov (Ivan a Vicka) majú denné zjavenia doteraz. Podľa zjavení má každý z vizionárov dostať 10 tajomstiev, ktoré sa začnú napĺňať počas dejín ľudstva. Cirkev je veľmi opatrná pri takýchto udalostiach a zatiaľ zjavenia skúma. Najväčším „dôkazom“ je však množstvo ľudí (vyše 20 miliónov za prvých 20 rokov) prúdiacich do malého mestečka medzi horami kdesi na konci sveta v Hercegovine. A nielen ich príchod, ale aj to ako sa modlia, menia svoje životy a niektorí sa vrátia i s telesným uzdravením.

Čo nájdete v Medžugorí?

Najmä pokoj a miesto pre zamyslenie sa. To vám určite potvrdia aj mnohí naši farníci, ktorí už (a nie raz) v Medžugorí boli. A okrem toho aj miesta, ktoré vám pokoj sprostredkujú. Asi prvým, na ktoré pútnici zavítajú, je kopec

Medžugorie (Bosna a Hercegovina)

Podbrdo, na ktorom sa Panna Mária začala zjavovať. Preto ho volajú aj Vrch zjavenia. Lemujú ho bronzové tabule s výjavmi z ružencových tajomstiev. Tie vás privedú až k soche Panny Márie, ktorá sa teší veľkej úcte. Pôvod sochy je veľmi zaujímavý: Raz prišla rodina z Kórei: muž budhist, žena kresťanka a ľažko chorý syn. Žena sa chodievala každý deň modliť krížovú cestu na vrch Križevac prednášajúc svoj žiaľ Bohu. Muž sa často na to hneval. V posledný deň sa syn uzdravil. Muž konvertoval a po návrate domov poslal peniaze na postavenie sochy, ktorá dnes stojí na Podbrde.

Ďalším miestom je už spomínaný Križevac s obrovským krížom na vrchole (má takmer 9 metrov), ktorý miestni postavili v roku 1933, ako symbol roku 33 (pričíny ukrižovania Ježiša Krista). Samotný kopec má výšku 525 m a je ako

Z veľkej sochy v oblasti kolena vyteká aj v najväčšom suchu tekutina, ktorú mnohí utierajú, iní sa jej chcú aspoň dotknúť.

Veľmi povzbudivou môže byť aj návšteva medžugorskej komunity Cenacolo, ktorú založila talianska rehoľníčka sr. Elvíra. Svoju záchranu tam nachádzajú ľudia trpiaci závislosťami, uzdravujúci sa prácou, modlitbou a životom v spoločenstve. Komunita pôsobí po celom svete - vrátane Slovenska - kde každý nový člen dostane svojho „anjela strážcu“ v podobe staršieho člena, ktorý ho vedie pri ľažkej premene a všetko s ním zdieľa. Každý môže kedykoľvek odísť a predsa mnohí zostávajú...

V Medžugorí je veľa jednoduchých a pritom zaujímavých miest. Napríklad Majčino selo, areál, ktorý založil otec Slavko pre deti postihnuté vojnou v Juhoslováii. Alebo miesto, kde vizionárka Vicka zdieľa zjavenia Panny Márie s pútnikmi a modlí sa s nimi.

Všetko toto je však až nepodstatné, miesto samo o sebe nie je dôležité, dokonca ani zázraky, ktoré sa tu udiali,

Podbrdo tvorený veľkými skalami so 14-timi zastaveniami krížovej cesty. Krásny výhľad umocňuje majestátnosť Križevca.

Kostol sv. Jakuba je v centre Medžugoria a pôvodne bol obklopený vinicami. Bol dostavaný v roku 1969 a nikto nemohol tušiť, že relatívne veľký kostol bude raz veľmi malým, aby pojmal toľké množstvo pútnikov. Preto vznikol areál okolo kostola.

Za zmienku stoja malé kaplnky s tajomstvami Ruženca svetla, ktoré sú vytvorené farebnou mozaikou. Kaplnky vás privedú až k soche Vzkrieseného Krista, ktorá sa stala veľmi uctievanou kvôli nevysvetliteľnému javu.

nie sú tým najdôležitejším. Ani tekutina z Kristovho kolena, ani podanie ruky s vizionármi, ani výstup na Križevac s dieťaťom v nosiči, ani rytmické piesne z mládežníckeho festivalu...

Dôležitým je posolstvo Panny Márie, ktorá nás neúnavne v Medžugorí volá obrátiť sa k jej Synovi celým srdcom. Možno preto je toto miesto mnohým také drahé.

Jozef Koronczi

FARSKÁ ODPUSTOVÁ SLÁVNOSŤ A FARSKÝ DEŇ

Aj tento rok sa posledné augustové dni konali veľké prípravy v našom kostole, na fare a na dvore „pod orechom“. Upratovačky, kvetinárka, kostolníci, lektori, miništanti, organista, zbor, mnohí ďalší a v neposlednom rade aj naši duchovní otcovia nezaháľali a pomáhali všetko pripraviť na deň „D“.

29. augusta 2018 zavítali do našej farnosti dva pozvaní vzácní hostia - Mons. Andrej Imrich, emeritný spišský pomocný biskup a Vsdp. Don Ján Čapla, SDB., rožňavský dekan, aby slúžili slávnostnú odpustovú svätú omšu v našom chráme. Otec biskup v slovenskom a pán dekan v maďarskom jazyku.

Slávnostný deň pokračoval aj v popoludňajších hodinách a to modlitbou Korunky Božieho milosrdenstva, ktorej predsedal náš pán

kaplán Peter Kovalič. Následne sme sa presunuli na dvor ZUŠ, kde sme sa zišli v hojnom počte. Guľáš, koláče – sladké i slané – zákusky, kofola a v neposlednom rade pivo. Na svoje si prišli aj naše deti, pre ktoré boli pripravené atrakcie a užili si veľa spoločnej zábavy. Za sprievodu hudby, o ktorú sa postarali náš pán diakon Róbert Likavčan, Julko Spodniak a Jožko Gödri, sa vytvorila za krátku dobu priateľská a veľmi vľúdna atmosféra, ktorú si každý užíval plným priehrtím až do skorých nočných hodín.

Veríme, že príležitosť na stretnutie farskej rodiny v tak hojnom počte bude čoraz viac a nielen vo farský deň.

Zuzana Gödriová

SLÁVNOSŤ BLAHOREČENIA ANNY KOLESÁROVEJ 1. 9. 2018 – KOŠICE

„Lebo nič nie je skryté, čo by sa nevyjavilo, a nič utajené, čo by sa neprezradilo a nedostalo na verejnosť.“ Tento úryvok z Evanjelia podľa Lukáša 8,17 mi prechádzal myšľou, keď sme sa celá rodina 1. 9. 2018 zúčastnili na blahorečení Anny Kolesárovej v Košiciach.

Slávnostné obrady 31. 8. a 1. 9. 2018, reliktiár, služby, spevy a pod. všetko bolo pripravené veľmi dôkladne, precízne. Kto by sa pred 64 rokmi odvážil čo i len pomyslieť, že raz sa bude táto smutná udalosť šíriť všetkými médiami a to nielen u nás doma, ale i ďaleko za hranicami nášho drahého Slovenska?!

Život prináša boľavé i radostné udalosti. K takýmto patrí aj príbeh blahorečenej Anky Kolesárovej, ktorý zmenil životy mnohých ľudí v rôznom veku, ale viac mladšej generácie. Dlhé roky sa tento príbeh smel šíriť len tajne – ústnym podaním – tak aj nám to vyrozprával náš otec Mi-

lan začiatkom 60. rokov minulého storočia. Teraz už vychádza jej životopis v rôznych knižných vydaniach. Je prístupný na internete i v televízii.

Dôležitý je však jej hlboký odkaz života, ktorý bol vtedy i teraz veľmi dôležitý: RADŠEJ SMRŤ, AKO HRIECH. Dnešná doba je, žiaľ, plná nástrah a mnohí mladí si skomplikujú život skôr, ako si následky stihnu uvedomiť. Hovorme svojim deťom,

vnúčatám, všetkým mladým, že nikdy nie je neskoro; že ak aj človek zlyhal, vždy je tu možnosť začať odznova. Hlboká lútosť a očistené srdce pomôžu vykročiť do budúcnosti. Tento príklad jednoduchého dievčaťa z maléj dedinky Vysoká nad Uhom zapáluje srdcia mnohých mladých ľudí, ktorí už 2 desaťročia prichádzajú k jej hrobe. Sú pritiahaní silou a odvahou jej rozhodnutia: RADŠEJ SMRŤ, AKO HRIECH a v tomto duchu prijímajú vážne životné rozhodnutia.

Ďakujme Bohu za žiarivý vzor čistoty a odvahy pre našu mládež v osobe Anky Kolesárovej.

Ďakujme Bohu za všetkých, ktorí prispeli k tomu, že dnes máme na Slovensku ďalšiu blahoslavenú, ktorá ukazuje mladým hodnoty, ktoré dávajú životu zmysel i krásu.

Katarína Žolnírová

Aby sme poznali svoj Boží chrám: Sv. Terézia z Avily panna a učiteľka Cirkvi

Štvrtým veľkým obrazom v našom kostole je obraz sv. Terézie z Avily, alebo Terézie Avilskej, ktorá je v našom kostole nad sochou Lurdskej Panny Márie. V krátkosti si pripomenieme túto svätú.

Svätá Terézia z Avily sa narodila 28. marca 1515 v Avile v strednom Španielsku. Pochádzala zo šľachtickej rodiny. Jej rodičia Alonso Sanchez de Cepeda a Beatriz de Ahumada boli veľmi zbožní. Všetky deti – jej otec mal dvanásť detí (po ovdovení sa znova oženil) – vychovávali zodpovedne po ľudskej aj po duchovnej stránke. Spolu so svojím bratom Rodrigom Terézia už od šiestich rokov čítala životopisy svätých. Raz sa dokonca stalo, že obidvaja zatúžili umrieť tak, ako mučeníci. A tak sa pekne-krásne vydali potajomky z rodičovského domu na cestu k Maurom, ktorí vtedy okupovali časť Španielska a prenasledovali kresťanov, aby tam mohli zomrieť za svoju vieru. Prekazil im to ich strýc, ktorý ich stretol a zbral späť domov. Keď sa nemohli stať mučeníkmi, aspoň doma si teda postavili chyžky z kamenia a halúz, a tam sa hrávali na pustovníkov.

Keď mala Terézia štrnásť rokov, zomrela jej matka. Otec chodil za prácou, a tak k nim často chodila jeho švagríná, ktorá však bola ľahkomyselná žena, on ju však nerád videl doma pri svojich deťoch. Keď Terézia dospevala, nasledovala príklad svojej svetáckej tety. Pekne sa obliekala, vyhľadávala spoločnosť, bola dosť marnivá. No pozorný otec to videl a uvedomil si, že to nie je dobré.

V roku 1531 ju zaviedol do kláštora augustiniánok v Avile na výchovu a vzdelanie. Sprvu sa jej to nepáčilo, ale čoskoro si život v tichu zamilovala. Po jedenapolročnom pobytu však ochorela. Odišla preto k svojmu strýcovovi na vidiecky vzduch. Ten bol tiež

veľmi zbožný a dával jej čítať listy sv. Hieronyma a Gregora o zasvätenom živote a mravnosti. Dlho rozmýšľala nad týmito vecami a svojím povolaním. Otec nie veľmi súhlasil, aby vstúpila do kláštora, ona sa však nakoniec rozhodla.

Roku 1535 bez otcovho vedomia tajne odišla do kláštora karmelitánok v Avile. O rok prijala rehoľné rúcho. No v roku 1537 ochorela – sužovali ju bolesti hlavy, kŕče v hrudi, choroba srdca, žalúdku a horúčky. Lekári jej nevedeli pomôcť. Dňa 15. augusta 1537 stratila vedomie do takej miery, že si myslí, že je mŕtva. Dokonca jej už vykopali hrob. No po štyroch dňoch sa prebrala. Tri roky potom bola ochrnutá. Až v roku 1540 choroba ustúpila. Trpela však aj duševne. Do kláštora až príliš často chodili ľudia zvonku. Nevedela sa sústrediť, pretože aj sama sa zaoberala vonkajšími, svetskými vecami. Napokon sa na radu istej nábožnej sestry prestala úplne stretávať a zhovárať so svetskými ľuďmi. Bolo to roku 1555. Vtedy sa modlila v kláštorej kaplnke a tam v modlitbe urobila rozhodnutie, že chce slúžiť jedine Bohu. Pocítila, že do jej srdca sa vrátil pokoj. Veľa času trávila v modlitbe. Boh jej dal často milosť zjavení a mystických zážitkov. V tom čase prebehol aj zázrak tzv. transverberácie, teda prebodenie srdca, ktorý sama popisuje vo svojom životopise. V mystickom zážitku jej anjel zlatým horiacim šípom prebodol srdce. Na srdci, ktoré je doteraz uložené v Albe, vidno jazvy od tohto zranenia. V roku 1560 mala videnie pekla. To v nej vzbudilo hrôzu a otázky, prečo sú ľudia takí tupí voči večnosti. Zistila, že aj v jej vlastnej reholi sa dá ochabnúť v horlivosti a že to ochabnutie je reálne.

Kláštor akoby už nemal klauzúru a pravidlá sa neustále zmierňovali. Hovorne sa premieňali na diskusné salóny, debatné krúžky o politike, spoločenských udalostach, atď. Terézia si vyžia-

dala dovolenie z Ríma, aby mohla založiť dom, v ktorom by bola pôvodná prísnosť. Ani provinciál karmelitánok nemal nič proti tomu. 24. augusta 1562 tam vstúpila Terézia s trojma spoločníčkami. Správa sa bleskove rozšírila. Okamžite po ňu poslala jej predstavená a Teréziu uväznili v kláštore. Až keď prišiel druhý list od pápeža, smela sa vrátiť do svojho kláštora. Podľa povesti sa zastavila vtedy v bazilike sv. Vincenta. Pred obrazom Panny Márie si zobula topánky a obula si hrubé španielske papuče, aby vstúpila do nového kláštora ako bosá karmelitánka. Tam potom obliekla seba i svoje sestry do hrubého rúcha a prijala meno Terézia od Ježiša.

V kláštore zaviedla veľmi prísne pravidlá. Žiadna rehoľníčka nesmeľa mať majetok. Chodili bosé, odeté v hrubom drsnom rúchu. Ako posteľ im slúžila doska so slamníkom. Jedli dvakrát denne, mäso nikdy. Svet nemal do kláštora prístup. Sestry nevyvíjali nijakú svetobornú činnosť, ich hlavnou náplňou bola modlitba. Terézia bola vždy najprísnejšia k sebe. Robila tie najhoršie práce, obsluhovala pri stoloch a povzbudzovala sestry. To však vyrušovalo svedomie vlažných rehoľníkov a kňazov, a tak šírili reči proti nej, dokonca sa snažili ovplyvniť samotného kráľa i pápežského legáta. No pápež Gregor XIII. potvrdil jej pravidlá, a tak vznikla druhá vetva karmelitánskeho rádu. Po celom svete sa čoskoro zakladali kláštory s obnovenou prísnosťou.

Terézia spolupracovala so sv. Jánom z Kríža, spoločne sa im podarilo založiť viacero mužských karmelitánskych kláštorov s pôvodnou prísnosťou. Určitý čas bol Ján aj jej spovedníkom a sám dosiahol tiež vysoký stupeň mystických zážitkov. Terézia napísala aj vlastné diela, ako Životopis, Cesta k dokonalosti, Rozjímania o Veľpiesni, Vnútorný hrad, Vzdychy duše k Bohu

(básnická zbierka). Majú svoje stále miesto aj v svetovej literatúre.

Zomrela 4. októbra 1582 po krátkej a ťažkej chorobe v Albe, v kláštore, ktorý sama založila. Sama však vedia už osem rokov pred svojou smrťou o tom, kedy príde hodina jej odchodu zo sveta. Boh jej to zjavil v mystickom zážitku. Pochovali ju v Albe. Pri jej hrobe sa stalo množstvo zázrakov. V roku 1622 ju pápež Gregor XV. vyhlásil za svätú. Pápež Pavol VI. ju v roku 1970 vyhlásil za učiteľku Cirkvi. Kedže v deň jej smrti – 4. októbra – už bola spomienka sv. Františka Assiského, posunuli jej sviatok na nasledujúci deň. Ten rok (1582) sa však uskutočnila reforma

kalendára, do platnosti vstúpil nový gregoriánsky kalendár. Podľa neho sa rok skrátil o desať dní, teda po 4. októbri nasledoval 15. október. Z toho dôvodu sa jej spomienka slávi dodnes 15. októbra.

Sviatok: 26. júl

Význam mena Terézia:

lovkyňa (z gréckiny)

prívetivá a mocná pani (z nemčiny)

Atribúty: kniha, srdce s nápisom IHS, aniel, šíp, holubica a trn.

Sv. Terézia z Avily je patrónkou šachistov, spisovateľov, proti bolestiam hlavy a srdca, pri duchových potrebách.

Jana Marcineková

**POZOR !!!
NOVÁ RUBRIKA**

LITURGICKÝ SLOVNÍK

**!!! POZOR
NOVÁ RUBRIKA**

V tejto novej rubrike si budeme postupne približovať rôzne pojmy z liturgie, chrámového priestoru a sakrálneho umenia, pretože veľakrát prichádzame do styku s týmito predmetmi, resp. pojмami a nepoznáme ich význam.

Začneme liturgickými predmetmi, ktoré kňaz používa pri sv. omši. V tomto čísle konkrétnie kalich s jeho príslušenstvom.

KALICH – nádoba, v ktorej sa víno premení na Kristovu krv počas sv. omše. Vnútro musí byť z kovu.

PURIFIKATÓRIUM – látka (ručník), ktorá sa prekladá cez kalich a slúži pri purifikácii (obrad umývania liturgických nádob po sv. prijímaní). Má v strede vyšitý krížik.

PATÉNA – podnos kruhového tvaru, na ktorom je položená hostia – Kristovo Telo. Má zabrániť prípadnému pádu hostie na zem.

PALLA – slúži na prikrytie kalicha počas sv. omše. Ukladá sa medzi purifikatórium a korporál. Môže byť v rôznych liturgických farbách

KORPORÁL – látka štvorcového tvaru, ktorá sa rozkladá na oltár pri prinesení obetených darov a na ktorú sa následne položí ostatný liturgický riad. Slúži na to, aby celý liturgický riad a Kristovo Telo a Krv bol chránený a neprišiel do styku s oltárnou plachtou a vecami, ktorých sa človek bežne dotýka.

VÉLUM – je to látka, zväčša v liturgickej farbe, ktorá sa preloží cez celý pripravený kalich. Dnes sa už používa len zriedka.

Jozef Gödri

Kalich

Purifikatórium

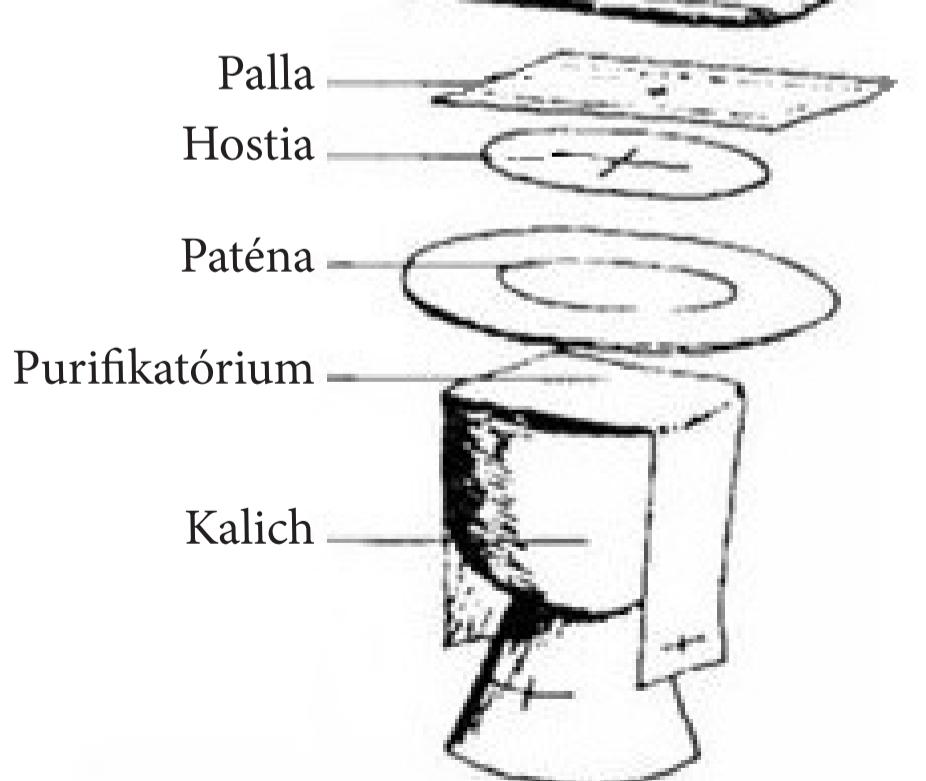
Paténa a hostia

Palla

Korporál

Spýtali sme sa vás... ... či si s oblúbou klepkáte na drevo?

Klepkanie na drevo, na zuby, aby sme niečo nezariekli; nenávidené čierne mačky, križujúce nám cestu; kominár, nesúci šťastie a úplný top: piatok 13-teho, atď., atď., atď. Poznáme ich veľmi dobre všetci – povery. Dennodenne sa nám – veľakrát nenápadne – pripomínajú a ovplyvňujú naše konanie. Je až zarážajúce, s akou ľahkosťou otvárame svoje mysele poverám aj my, kresťania. Mnohí s týmto tvrdením nebudú súhlasit, ale stačí si všimnúť, ako vo svätej omši, počas obradu pokoja, sa väčšina z nás zháči, keď nám podávanie rúk „skríži iná dvojica“, akosi automaticky ruku odtiahneme, vedľ takéto konanie vraj prináša nešťastie. Z kresťanského hľadiska však poverčivosť nie je žiadna nevinná zábava, je v hrubom rozpore s 1. Božím prikázaním: „... Nebudeš mať iných bohov okrem mňa, aby si sa im klaňal.“, možno si veľakrát ani neuvedomíme a nevšimneme jej negatívne dôsledky...

A ako je to s Vami, milí naši čitatelia – aké miesto má vo Vašom živote povera? Beriete si v piatok, 13-teho dovolenku? Zásadne sa už nikde nevraciejte, aj keby ste si tam zabudli napr. klúče od auta? Tu je niekoľko zaujímavých odpovedí:

manželia Alexander (68) a Eva (67): Poverty? Nikdy sme im neverili ani veriť nebudem! Veríme jedine Bohu Otcu, Stvoriteľovi neba i zeme, tak ako to všetci spoločne vyznávame v Kréde počas svätej omše. Je nám úprimne ľuto všetkých, ktorí veria poverám., pretože ak nám nepomôže a neochráni nás Nebeský Otec, ktorý je láska sama, alebo mnohí svätí na čele s Pannou Máriou, tak nás neochráni a nepomôže nám žiadne klepkanie na drevo, či kominár. A piatok 13-ho? Vedľ to je požehnaný deň. Vedľ práve v piatok 13-ho sa Panna Mária zjavila pastierikom vo Fatime. Tak akýže dôvod na strach? Skôr naopak, veľký dôvod na radosť, že sa Božia Láska opäť prejavila k nám ľuďom. Vyprosujeme všetkým poverčivým, aby uverili jedine Božej Láske a nechali sa Ňou viest.

Jolana (62): Je pravda, že človek sa stretáva s poverami. Vidím to na susede: „Navracaj sa, lebo budeš mať nešťastie!“ alebo „Kedľ sa vrátiš, radšej nikde nechod!“. Ja ako dieťa som verila na kominára. Ale to už dnes neplatí. Kedľ sa mi aj stane niečo zlé, tak to obetujem za dušu, ktorá to práve najviac potrebuje. Aj horoskopy, suseda ich číta, vypočujem ju, ale neverím. Nič také nepraktizujem.

Eva (69): Sporadicky sa mi podarí klepnutie na drevo, je to zlozvyk, ktorý sa kedysi na mňa nalepil, doposiaľ som to nebrala ako poveru. Som rada, že sa na problém povier poukazuje. Mnohým to „otvorí oči“.

Albert (66): V mladosti som sa len tak okrajovo zaujímal o rôzne horoskopy, predpovede, veštenia a iné povery, ale

vekom som sa viac upriamoval na náboženské otázky, život v kolektíve, rodinný život a tak som na nezmyselné povery prestal mať čas. Prestal som sa na ne spoliehať, prestal som ich vyhľadávať a prestal som ich čítať. Dnešní mladí ľudia uveria všeličomu, ale pravda je len jedna – Pán Ježiš Kristus, ku ktorému by sme sa mali všetci obracať a prosiť ho o pomoc a milosrdenstvo.

Anna (72): Už ako malé dieťa som nepochopila klepkanie na drevo a iné tvrdé predmety. Ani po dnes neviem, či to pomáha. Žiaľ na drevo si klepká veľa starších i mladých ľudí. Mám už svoj vek, ale poverám neverím. Kiežby sa poučili aj všetci, čo čítajú Hlas Srdca – vlastne kresťania!

Eva (38): Na tie, také typické povery ako napr. klepkanie na drevo, červenú stužičky na rukách a podobne neverím. Verím však na TO NIEČO medzi nebom a zemou. Verím, že všetko dobré, ale aj najmä zlé sa človeku vráti. Podľa toho sa snažím „kočírovať“ aj svoje postoje a emócie, skrátka držím sa toho známeho „nerob druhým to, čo nechceš, aby oni robili tebe“, aj keď nie vždy je to jednoduché.

Ivan (42): Ku kresťanstvu a viere ma intenzívne viedla moja stará mama, veľmi zbožná žena, ale neuveriteľne poverčivá. Pri stole napr. Štedrovečernej večere nesmel byť párny počet osôb, bolo hroznou tragédiou, keď som sa ako študent vrátil po niečo späť domov, čo som si zabudol, musel som si sadnúť na stoličku, aby som tak „odohnal“ zlé sily. Poverty a ich prizvukovanie starou mamou ma sprevádzali dennodenne. Keď som sa ženil, mesiac pred svadbou som počúval, ako sa stará mama modlí, aby pri sobáši mne alebo mojej nastávajúcej nespadla obrúčka na zem, takže pri samotnom obrade som sa nesústredil na nič iné len na predstavu padajúcej obrúčky. Takouto výchovou (aj keď viem, že starká to myslela so mnou dobre) sa len veľmi ťažko zbavujem poverčivosti, ale snažím sa ☺.

Lubomír (55): Vo všeobecnosti sa dá povedať, že na povery neverím, ale jednej sa neviem zbaviť – a je to práve tá čierna mačka. Ja osobne dosť veľa šoférujem a keď mi náhodou prebehne pred autom čierna mačka, mám pokazený celý deň, ale jednoducho sa neviem toho zbaviť a to som si v aute zavesil už aj pátričky.

Soňa (47): Som kresťansky založený človek a viem, že poverky sú škodlivé. Napriek tomu musím povedať, že ovplyvňujú môj každodenný život, nie že by som im verila, ale napríklad, keď sa po niečo vrátim niekde späť, pomyslím si, že možno budem mať nešťastie, a aj keď tomu nechcem veriť, moje myšlienky k tej prežitej situácii zablúdia. Najnovšie som začala praktizovať niečo také, že v situácii, ku ktorej sa viaže nejaká povera, sa prežehnám, alebo - ak mám po ruke - poffkam sa svätenou vodou. No, ale Bohužiaľ to len hovorí o tom, že s poverami nie som vysporiadaná a myšlienky na ne ma vyrušujú.

Helena (51): S poverami som stretávala často vo svojom detstve a dá sa povedať, že som im verila. Raz, ako dvadsaťročná som si v spoločnosti poklepkala na drevo. Zhodou okolností tam sedela aj jedna rehoľná sestrička, ktorá sa ma spýtala, či som veriac, ja na to, že samozrejme. A tak nasledovala ďalšia otázka, prečo si teda klepkám na drevo a prisľubila mi, že mi požičia jednu malú knihu, aby som ju prečítala. Tú knihu som prečítala takmer okamžite. Dodnes si pamätám, že brožúrka sa volala V zajatí povely, chcela som si ju zadovážiť, ale nepodarilo sa mi to. Jedno viem ale určite, po prečítaní som pochopila, aké sú povely nebezpečné a úplne som sa od nich oslobodila. Ak máte niekoľko problémov s poverami, skúste sa dostať k tejto knižke (alebo možno sú už aj iné), garantujem vám, že po jej prečítaní na povely zabudnete.

Takže vidíte, otázka, či sme poverčiví alebo veriaci je stále veľmi aktuálna. Lepšie povedané, veľmi intenzívne naberá na sile. Povely, okultizmus, špiritizmus (týmito fenoménmi sa budeme zaoberať niekedy nabudúce) sú čoraz viac príťažlivejšie, a čo je smutnejšie – aj pre veriacich. Aby sme netrpeli schizofréniu poverčivosti a vierou v Boha, mali by sme stále myslieť na to, že za rôznymi hmlistými praktikami sa skrýva Boží protivník a veriť v Boha znamená Bohu absolútne dôverovať.

Dakujem veľmi pekne všetkým, ktorí sa našej ankety zúčastnili.

Alena Perželová, Hlas Srdca

(dokončenie zo str. 1)

V tomto čase viac ako inokedy budeme navštěvovať naše cintoríny. Obetujme svoje modlitby ako príhovor za tých, ktorí nás predišli! Modlime sa za svojich priateľov, príbuzných, milovaných i za tých, ktorých nám bolo ľahšie milovať.

Nemáme žiadnu možnosť poznať, kto ide priamo do neba, kto do očistca, alebo ako dlho tam človek zostane. Vieme však, že zomreli tomuto svetu a že duše spravodlivých sú v pokoji.

Rastislav Polák, dekan - farár

Poznáš patrónku Slovenska?

OSEMSMEROVKA S TAJNIČKOU

BAZILIKА MINOR, BOLEŠТ,
DETI, DUCH, DUŠA, GRÓF IM-
RICH, GRÓFKA ANGELIKA, HA-
NOBIA, JEŽIŠ, KRÍZ, MAGDA-
LÉNA, MAGNIFICAT, MODLIT-
BA, MUKY, PATRÓNKA, PAVOL VI,
SABAT MATER, SEDEM, SLÁVA,
SMUTNÁ, SOCHA, SRDCE, STÁ-
LA, SVIATOK, SĽUB, UČENÍK,
VELEBÍ, VYSLIŠ, ZBIERKY ĽU-
DU, ZMÝŠĽANIE, ŠAŠTÍN, ŽENA

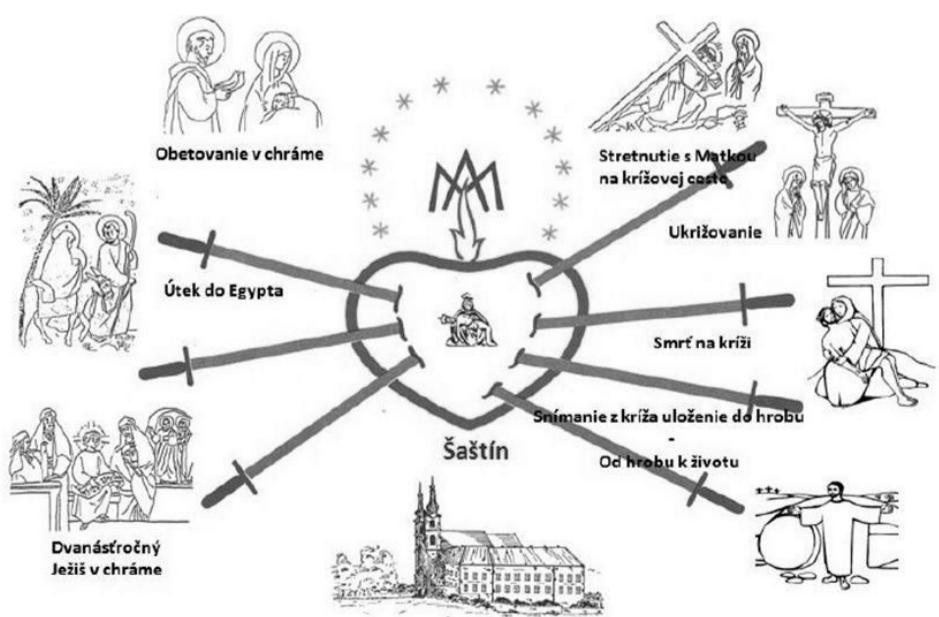

B	A	Z	I	L	I	K	A	M	I	N	O	R	T	Y
U	M	S	E	D	E	M	K	K	O	T	A	I	V	S
Ľ	A	S	I	V	S	O	I	Í	N	I	T	Š	A	Š
S	G	V	L	Y	Á	D	L	S	N	Ó	H	C	U	D
V	D	A	Á	S	E	L	E	O	V	E	R	N	Á	D
P	A	V	O	L	V	I	G	C	Š	E	Č	T	H	O
A	L	N	Á	I	S	T	N	H	B	R	L	U	A	O
L	É	D	A	Š	T	B	A	A	M	O	I	E	Y	P
Á	N	T	U	M	S	A	A	U	Ľ	T	L	S	B	H
T	A	I	R	Ž	I	R	K	N	E	Š	A	E	A	Í
S	R	D	C	E	D	Y	F	D	E	O	Ý	N	S	J
H	C	I	R	M	I	F	Ó	R	G	Ž	O	M	E	Ľ
S	U	D	U	Ľ	Y	K	R	E	I	B	Z	Ž	Z	Ľ
N	Á	Š	H	O	M	A	G	N	I	F	I	C	A	T
R	E	T	A	M	T	A	B	A	S	Š	Ľ	U	D	U

15. september: Sedembolestná Panna Mária Patrónka Slovenska

Sedem bolestí Panny Márie: Podľa obrázka prirad' bolesti Panny Márie a dopln čísla do obrázka:

1. bolest'
2. bolest'
3. bolest'
4. bolest'
5. bolest'
6. bolest'
7. bolest'

VARÍME S MARTOU

Jablko – v našich končinách bežné, všedné ovocie, a predsa dve jablká zohrali nezameniteľnú historickú úlohu v dejinách ľudstva. To prvé zjedli napriek Najvyššiemu zákazu v Raji Adam s Evou a svojou neposlušnosťou uvalili tārchu prvotného, dedičného hriechu na každého jednotlivca na Zemi. To druhé padlo na hlavu anglickému sirovi Newtonovi, aby mu pomohlo sformulovať fyzikálny zákon a ovplyvnilo vývoj vedy a techniky na Zemi. A tie ďalšie miliardy? Zohrávajú nenahraditeľnú úlohu v našich jedálničkoch a ak ohŕňame nad nimi nos a radšej siahame po exotickom ovocí, robíme veľkú chybu. Už tri jablká denne nás ochránia pred najväčšími jesennými strašiacimi – chrípkou, nachladnutím, kašlom aj horúčkou. Jablká si môžeme dopriať v rôznej podobe. Jablkové koláče sú „jedna báseň“. Ponúkame vám pári chutných a možno aj „neokukaných“ receptov:

Jablkové muffiny s medom:

- Potrebuje: 250 g jablk
2 PL citrónovej šťavy
1 ČL citrónovej kôry
2 PL maku
75 gramov masla
4 PL medu
50 ml plnotučného mlieka
200 gramov hladkej múky
1 PL prášku do pečiva
práškový cukor na posypanie

Postup: Jablká očistíme, nakrájame na drobné kocky a polejeme citrónovou šťavou. Med prešľaháme s mliekom. Do misy nasypeme preosiatu múku, prášok do pečiva, mlieko s medom, maslo citrónovú kôru a mak. Vypracujeme cesto, ktoré vkladáme do muffinových formičiek do 2/3 tretín. Na cesto navrstvíme pripravené jablká. Pečieme 25 minút pri teplote 180-190 stupňov. Hotové posypeme práškovým cukrom.

Chlapský superrýchly jablkový koláč:

- Potrebuje: 5 väčších jablk
1 chladené lístkové cesto
1 balenie dlhých cukrárskych piškót
500 gramov krémového tvarohu
100 g práškového cukru
1 balíček vanilkového cukru
1 vajce na potretie

Postup: Lístkové cesto rozbalíme na obdĺžnik, do stredu „harmonikovite“ ukladáme striedavo piškóty a na krížalky nakrájané a ošúpané jablká. Piškóty a jablká potrieme tvarohom, vymiešaným s cukrami. Okraje cesta preložíme - potretú „harmoniku“ zabalíme, potrieme rozšľahaným vajcom a pri teplote 180 stupňov pečieme asi 25 minút.

Biskupský chlebík s jablkami a karamelom:

- Potrebuje: 250 ml nesladenej jablkovej šťavy
150 gramov nastrúhaných jablk
60 gramov kryštálového cukru
60 gramov hnedého cukru
2 väčšie vajíčka
60 ml rastlinného oleja
1 balíček vanilkového cukru

- 250 gramov hladkej múky
1 ČL prášku do pečiva
½ ČL sódy bikarbóny
½ ČL soli
½ ČL mletej škorice
½ ČL muškátového orieška
na karamelovú polevu: 5 PL masla
180 g práškového cukru

Postup: Formu na biskupský chlebík vytrieme maslom. Vo väčšej mise dobre vymiešame jablkovú šťavu, cukor, hnedý cukor, vanilkový cukor, vajíčka a olej. Pridáme preosiatu múku, prášok do pečiva, soľ, sódu bikarbónu, škoricu a muškátový oriešok, pridáme nastrúhané jablká, premiešame a vylejeme do pripravenej formy. Pečieme pri teplote 160 stupňov asi 45 minút. Na karamelovú polevu si v panvici roztopíme maslo, postupne pridávame práškový cukor a pri stálom miešaní necháme vytvoriť hladkú karamelovú hmotu.

Smotanová jablková torta:

- Potrebuje: 5 jablk
šťava z 1 citróna
500 ml jablkovej šťavy
375 gramov a 2 ČL prášk. cukru
2 balenia vanilkového pudingu
200 g hladkej múky
175 gramov masla
1 ČL prášku do pečiva
1 vajce
250 g kyslej vysokopercentnej smotany
500 gramov šľahačkovej smotany
škorica

Postup: Jablká ošúpeme a nakrájame na tenké kolieska, polejeme citrónovou šťavou. Prevaríme 440 ml jablkovej šťavy a 200 gramov cukru. Zvyšok jablkovej šťavy vymiešame do hladka s pudingovým práškom. Primiešame do vrúcej šťavy a povaríme asi 1 minútu, stiahneme z platne primiešame jablká a necháme vychladnúť. Z múky, masla, vajíčka a prášku do pečiva vypracujeme maslové cesto, ktorým vystelieme tortovú formu (boky aj dno). Na cesto navrstvíme jablkovú hmotu a upečieme pri teplote 175 stupňov asi 45 minút. Vyberieme a necháme vychladnúť. Kyslú smotanu vymiešame s 2 ČL práškového cukru a opatrne zmiešame s vyšľahanou smotanou. Smotanový krém navrstvíme na vychladnutú tortu a jemne posypeme škoricou. Aspoň na dve hodiny vložíme do chladničky.

Aby toho sladkého nebolo veľa, niečo sme si nechali aj pre milovníkov mäsa:

Rezne v kokose s jablkovou kari omáčkou:

Rezne (s dovolením tentokrát bravčové alebo kuracie) si pripravíme klasickým spôsobom v trojebale, až na jednu výnimku: Strúhanku zmiešame s kokosovou múčkou v pomere 1:1. Podávame s dusenou zeleninovou ryžou, prelieate jablkovou kari omáčkou.

Na omáčku potrebujeme:

- 3 jablká
- 250 gramov šľahačkovej smotany
- 3 PL masla
- 2 PL hladkej múky
- 3 ČL kari korenia
- 1 šalotka
- soľ

Postup: Jablká ošúpeme a nastrúhame. V kastróliku si roztopíme maslo, pridáme na drobno nakrájanú šalotku, nastrúhané jablká, zasypeme múkou, kari korením a krátko oprázime. Pridáme smotanu a ešte podusíme asi 20 minút. Do chutíme soľou a hotovú omáčku rozmixujeme alebo prepasírujeme. (Pozn.redak.: nedajte sa odradiť zvláštnou kombináciou chutí a ingrediencií – je to vynikajúce!)

► A NA ZÁVER ... vedeli ste, že 12. október je dňom jabĺk a jablko je zložením vitamínov, živín a antioxidantov druhým najzdravším ovocím na svete?

Alena Perželová

Čriepky z Dobrodružného kempu 2018

Dobrodružný kemp pre nás začal ešte pred samotným startom, ako sme vyrazili na naše putovanie. Sami sme nevedeli, koľkí sa tam zídem, či budeme aspoň desiat. Ked' sme dorazili na miesto nášho zrazu v dedinke Hradište, stretli sme sa tam ôsmi, ale postupne účasť Dobrodružného kempu začala narastať. Desať, pätnásť, osiemnásť, dvadsať,... dvadsaťdva! Takú účasť sme s mojím spolužiakom Petrom Mankom ani nečakali.

Prvú časť našej trasy na miesto Dobrodružného kempu sme absolvovali v autách, pretože predsa len s časom je potrebné rozumne narábať a aj tak nás čakala ešte dlhá pešia turistika.

Tmavé oblaky na oblohe neveštili nič dobré a ani aplikácia SHMÚ v mobile nedávala dobré predpovede, na začiatku pešieho pochodu nás zastihne dážď. Tak aj bolo. Prečkali sme ho pod stromami, kde sme si čas krátili čítaním Svätého písma. Pre nás sa stal vtedy mottom nášho kempu citát: „Ved' on dáva pršať na spravodlivých i nespravodlivých.“

Po utíšení dažďa sme pokračovali ďalej. Naša prvá väčšia prestávka sa uskutočnila na maličkom cintoríne s kaplnkou, kde už asi dávno nikoho nepochovávali. Na tomto mieste sme mali sv. omšu. Vrátili sme sa tak symbolicky do čias prvotnej Cirkvi, ktorá taktiež slávila Kristovu obetu pri hroboch svojich zosnulých členov.

Ďalšie putovanie nám zabralo asi ešte dve hodiny, pokým sme prišli na miesto, ktoré bolo ideálne. Stačilo trocha vybehnúť spoza kopca a mohli sme sa kochať krásnym západom slnka. A ranné svitanie sme mali doslova „na dlani“, pretože nám slnko mohlo svietiť priamo do stanov.

Zážitky z miništranských prázdnin

Nemáme na mysli prázdniny od miništranskej služby, ale chceme sa s vami podeliť o zážitky, ktoré sme vo voľných prázdninových chvíľach prežili v našom miništranskom spoločenstve.

V júli sme absolvovali výlet na Maginhrad nedaleko Rimavskej Soboty. O svojich zážitkoch rozpráva miništrant Filipko Kántor:

„V jeden júlový utorok sa miništranti s pánom kaplánom Petrom vybrali na rozhľadňu pod Maginhradom. Ja som bol s nimi. Z rimavskosobotskej vlakovej stanice sme sa odviezli do Skálnika. Odtiaľ sme išli na rozhľadňu. Počas cesty sme sa zastavili pri kamennej studničke, kde sme sa trošku osviežili. Ja som všetkých predbehol a viedol som ostatných podľa značiek. Cesta tam a naspäť bola dlhá pár kilometrov. Po návrate z výletu sme sa občerstvili a pozreli sme si poučky pre miništrantov. Poobede sme hrali futbal a iné hry, pri ktorých sme sa veľa nasmiali. Potom sme išli na sv. omšu, na ktorej sme skladali miništrantský slab. Opäť sme sa presunuli na faru, kde nasledovala grilovačka a nočná hra, na ktorej som nemohol byť prítomný. Z celého dňa som si odniesol pekné zážitky. Ďakujem pánovi dekanovi Rastislavovi a pánovi kaplánovi Petrovi, že nám pripravili taký zaujímavý deň.“

V auguste miništranti cestovali do Čierneho Balogu. Miništrant Jožko Koronci:

Program na výlete v Čiernom Balogu bol naozaj bohatý, stretli sme sa s „kolegovcami“ z farnosti Harichovce, ktorí dorazili s pánom farárom Pardelom. Navštívili sme skansen, previezli sme sa na Horehronskej železničke, boli sme sa kúpať v Pobrezovej a samozrejme nechýbala svätá omša. Navštívili sme aj okresné mesto Brezno, Horehronské múzeum, na záver sme sa schladili v Bystrianskej jaskyni.

Ked' sa rozložili stany do kruhu okolo táborového ohňa, každý začal vybaľovať, čo si doniesol so sebou na večernú párty pri ohni. Nechýbali tradičné špekačky, slanina, cibuľa, ale svoje miesto si našli aj netradičné chuťovky.

Ked'že sme náš kemp rozložili na Hradištských lazoch, mali sme krásny výhľad na okolité doliny, v ktorých počas noci bolo jednoduché rozpoznať podľa svetiel jednotlivé dedinky i väčšie mestá.

Rozhovory okolo ohňa sa natiahli až do polnoci, kedy sme usúdili, že ak chceme byť pripravení na ranný východ slnka, je potrebné si aj pospať. Počas noci nás nevyrušili žiadni nežiadani návštevníci, či malí alebo veľkí, z našej slovenskej fauny a tak sme si vychutnali spánok v tichu hôr.

Ranný východ slnka bol pre všetkých odmenou, ku ktorému vedúci kempu pridal aj horúci čaj z čerstvo nazbieraných byliniek. Po raňajkách prišlo na rad balenie a vyčistenie nášho miesta kempu. Aby sme nezabudli, kde sme to vlastne boli, tak na úplný záver pred odchodom z tohto miesta vzniklo v krátkej chvíli približne 200 fotiek (možno aj viac... v dnešnej dobe je niekedy až príliš ľahké niečo odfotiť), ktoré mladí stastostlivulo uložili do svojich mobilných telefónov.

Cestou naspäť sme sa znova spojili s celou putujúcou Cirkvou na svete počas sv. omše na cintoríne s kaplnkou. Po šťastnom návrate k autám, že sa nikomu nič nestalo a nikoho a nič sme nestratili, sme dali bodku za Dobrodružným kempom 2018 v podobe spoločného obeda v pizzérii v Poltári. Odtiaľ sa už každý z nás vybral svojím smerom, ale spoločné spomienky si nesieme v srdci s, myslím si, aj túžbou na zopakovanie na budúci rok.

Peter Kovalič, kaplán

ZO ŽIVOTA NAŠEJ FARNOSTI

Kostol Panny Márie Snežnej v Úhornej

Slávnostná sv. omša pri príležitosti blahorečenia Anky Kolesárovej v Košiciach

Výletníci pri kostole Nepoškrneného počatia P. Márie v Starom Smokovci

Pri piatkových sv. omšiach sa deti zapájajú aj kreslím domácich úloh s náboženským zameraním

Kňazský deň v Rožňave zahŕňal aj sv. omšu v rožňavskej katedrále, ktorú celebroval nás otec biskup Stanislav Stolárik

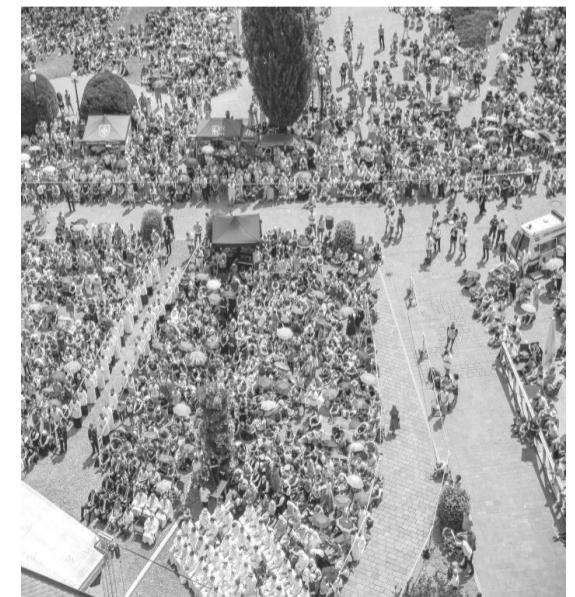
Dobrodružný kemp mladých rožňavskej diecézy

Jožko Koronczi v tíme dobrovoľníkov, ktorý mal na starosti stravovanie počas P18

Národné stretnutie mládeže bola jedna z najväčších akcií tohto roka, ktorá vyvrcholila v nedelu slávnostnou sv. omšou na prešovskom námestí.
V strede fotografia z púte do Medjugorje

HLAS SRDCA štvrtročník rímskokatolíckej farnosti Rimavská Sobota. Vydáva rímskokatolícka cirkev farnosť Rimavská Sobota. Adresa: Hlavné námestie 29, 97901 Rimavská Sobota. Kontakt: 0475631031, email: casopishlassrdca@gmail.com, Recenzoval: Rastislav Polák. Redakčná rada; šéfredaktorka: Alena Perželová, členovia - Rastislav Polák, Peter Kovalič, Jozef Koronczi, Vladimíra Haninčíková, Terézia Haninčíková, Janka Marcineková, Zuzana Gödriová, Jozef Gödri.

Web: www.rimavskasobota.fara.sk